

การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมिंग (PDCA)

สำหรับนักศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ

Developing English Oral Communication Skills by Employing the Deming's Cycle (PDCA) for English Program Students

ถิรวิต ไพรหมานิยม*

Thirawit Praitmahaniyom

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาขั้นตอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดของวงจรเดมिंग เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาความพึงพอใจ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2558 มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร แม่สอด จำนวน 32 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง รวบรวมข้อมูลโดยการส่งเคราะห์เนื้อหาตามขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ แบบประเมินความเหมาะสมของขั้นตอน แบบประเมินตนเองด้านทักษะตามขั้นตอนและกิจกรรม การเรียนการสอน แบบประเมินกิจกรรมรายบุคคลและกิจกรรมคู่ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมรายบุคคลและ กิจกรรมคู่ แบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการส่งเคราะห์ขั้นตอนวงจร PDCA ได้แก่ 1) การวางแผนการพูดสื่อสาร 2) การปฏิบัติการพูดสื่อสาร 3) การตรวจสอบการปฏิบัติการพูดสื่อสาร และ 4) การปรับปรุงแก้ไขการพูดสื่อสาร 2. ผลประเมินความเหมาะสมของขั้นตอนภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$) 3. ผลประเมินตนเองพบว่าภาพรวมก่อนเรียนอยู่ในระดับน้อย (2.46/0.18) หลังเรียนอยู่ในระดับมาก (4.05/0.18) 4. ผลการประเมินกิจกรรมรายบุคคลและกิจกรรมคู่ พบว่า ก่อนเรียนอยู่ในระดับอ่อน หลังเรียนอยู่ในระดับดีมาก 5. ผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรมรายบุคคลก่อนเรียนอยู่ในระดับปรับปรุง หลังเรียนอยู่ในระดับดี ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 10.22 / 18.50 ส่วนผลสัมฤทธิ์กิจกรรมคู่ก่อนเรียนอยู่ในระดับปรับปรุง หลังเรียนอยู่ในระดับดี ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 9.94 / 19.13 และ 6. ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : วงจรเดมिंग PDCA / การพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

This study aimed; to develop the steps of English oral communication skill by employing the Deming's Cycle, to investigate the achievement of English oral communication skill, and to explore learners' satisfaction. The sample group consisted of 32, first-year English program students, academic year 1/2015, Kamphaeng Phet Rajabhat University Maesot by using purposive sampling. The research instruments were contents analyzes and synthesis of the steps of English oral communication skill, the suitability of the steps assessment form, self-assessment on the steps and learning activities form, the individual and pair activities assessment form, the achievement test form of individual and pair activity, and learners' satisfaction form. The statistic for data analysis were; percentage, Frequency (f), Mean (\bar{x}), Standard Deviation (S.D.), and t-test (Dependent Samples) The research findings showed that 1. synthesise of PDCA steps are consisted of 1) communication planning, 2) communication doing, 3) communication checking, and 4) communication acting 2. the suitability of the steps assessment was at good level (\bar{x} =4.09), 3. self-assessment on the steps and learning activities explored that pre-test was at poor level (2.46/0.18) and post-test was at high level (4.05/0.18), 4. the individual and pair activities assessment showed that pre-test was at weak level and post-test was at the excellence level, 5. the achievement test of individual activity showed that pre-test was at improve level, post-test was at good level and pre/post achievement test scores: 10.22/18.50, and also pair activity showed that pre-test was at improve level, post-test was at good level and pre/post achievement test scores: 9.94/19.13, and 6. overall of learners' satisfaction was at highest level.

Keywords : The Deming's Cycle (PDCA) / English oral communication

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานและขาดไม่ได้ในการดำรงชีพของมนุษย์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจระหว่างกัน ภาษาที่นิยมใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสารกันทั่วโลกได้แก่ภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกกระดับเพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ทักษะทางภาษาในการสื่อสารได้ (เจนจิรา ชัยปาน และคนอื่นๆ, 2556) ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการ (2554) ได้ประกาศให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเองให้เพิ่มมากขึ้นให้สามารถนำไปใช้ในการทำงานได้ แต่ผู้ศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เนื่องจากขาดโอกาสในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ จึงไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษให้ได้ผลนั้น ชุดิมา กองถัน และจตุพร จันทรางศู (2556) กล่าวว่า ผู้เรียนจำเป็นต้องหมั่นฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอด้วยความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองเพื่อสร้างความมั่นใจ และผู้วิจัยศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และขาดกลวิธีเทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองในการฝึกสื่อสารภาษาอังกฤษ และยังพบว่านักการศึกษาได้พยายามนำเสนอวิธีการใหม่ๆ ในการจัดการเรียนการสอนโดยนำเอาหลักการดำเนินงานแบบ PDCA มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะองค์ความรู้

ต่างๆ ในชั้นเรียน ดังที่ อรุมา กาญจนี (2549) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวทาง PDCA เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติด้วยตนเองในการพัฒนาทักษะด้านความรู้ รู้จักใช้ความคิดที่เป็นเหตุเป็นผล ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการคิดควบคู่ไปกับการเรียนเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายแทนการเรียนแบบเน้นความจำ สำหรับ กันตวิชญ์ มะโนคำ (2552) ได้ศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ด้วยการเรียนรู้แบบ PDCA พบว่า ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้มีคะแนนทดสอบสูงกว่าก่อนเรียน นอกจากนี้ สุรศักดิ์ แซ่เตียว (2549) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฟิสิกส์และความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมฟิสิกส์แบบ PDCA พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และความสามารถทางการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำหลักการบริหารงานแบบวงจรเดมिंग มาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาขั้นตอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดของวงจรเดมिंग
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วงจรเดมिंग
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมिंग

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ดังนี้
 - 1.1 การศึกษาพัฒนาการขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมिंग (PDCA) โดยการศึกษาเนื้อหาจากเอกสารและงานวิจัยด้านหลักการบริหารงานแบบ PDCA ตามแนวคิดของ E.W. Deming และได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีด้านการจัดการเรียนการสอนที่เป็นสมัยนิยมและศึกษาเนื้อหา คำอธิบายรายวิชาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ (Oral Communication) จากนั้นนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์เนื้อหา (Contents analysis) และสังเคราะห์ลงในหลักการบริหารงานแบบ PDCA โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่
 - 1) ขั้นตอนการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และ 2) กิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 1.2 การนำขั้นตอนไปทดลองใช้ ได้นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 1/2558 โดยใช้เนื้อหาตามคำอธิบายรายวิชาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ (Oral Communication) ที่ระบุให้ศึกษาและฝึกการฟังและการพูดที่เป็นกิจวัตรประจำวัน รวมไปถึงความหลากหลายในรูปแบบการสนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน คือ 1. การพูดอธิบายขั้นตอนและวิธีปฏิบัติ (Giving instruction and describing steps) เป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกปฏิบัติและประเมินเป็นรายบุคคล ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การสนทนาเกี่ยวกับกรประกอบอาหาร และ 2. การพูดเล่าเรื่องราวและสนทนา (Telling a story and making a conversation) เป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกปฏิบัติและประเมินเป็นคู่ เป็นการช่วยกันบรรยายเกี่ยวกับครอบครัว เพื่อน สภาพเมือง สถานที่ท่องเที่ยว วัฒนธรรมประเพณี การท่องเที่ยวและอาชีพที่น่าสนใจในอาเซียน

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร แม่สอด

2.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 1/2558 จำนวน 32 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

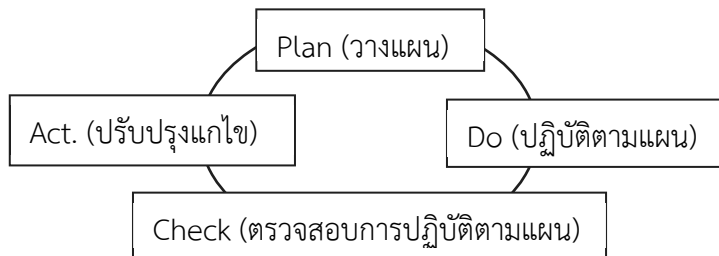
3. ตัวแปรที่ศึกษา

- ตัวแปรต้น - การสอนด้วยวงจรมะมิ่ง
- ตัวแปรตาม - ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ
- ความพึงพอใจต่อการสอนด้วยวงจรมะมิ่ง

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นแบบวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวิธีการดำเนินการ 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรมะมิ่ง ซึ่งได้วิเคราะห์เนื้อหาจากแนวคิดทฤษฎีในการบริหารงานแบบ PDCA ตามแนวคิดของ E.W. Deming (1986) รายละเอียดดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 แผนภาพแสดงวงจรมะมิ่ง (The Deming's Cycle) (ที่มา : จำรัส นองมาก, 2546)

และได้ทำการสังเคราะห์เนื้อหาการเรียนการสอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษลงในวงจรมะมิ่ง เพื่อพัฒนาเป็นขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรมะมิ่ง โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน 1. ขั้นตอนการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรมะมิ่ง (PDCA) 2. กิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรมะมิ่ง (PDCA) รายละเอียดตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 การพัฒนาขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่ง

ขั้นตอนการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่ง	กิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่ง
การวางแผนการพูดสื่อสาร (P) ได้แก่ การทบทวนแนวคิดทฤษฎีของการพูดสื่อสาร กำหนดเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ แบ่งหน้าที่ การศึกษาหาข้อมูล การตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลและการดำเนินการฝึกปฏิบัติซ้ำๆตามเนื้อหา	การวางแผนการพูดสื่อสาร (P) ได้แก่ นักศึกษาร่วมกันทบทวนความรู้ขั้นตอนการพูดสื่อสารแล้ว กำหนดหัวข้อเนื้อหา หน้าที่และขอบเขตความรับผิดชอบ ศึกษาข้อมูล ระดมสมองตรวจทานเนื้อหาและฝึกซ้อมตามเนื้อหาให้มีความคล่องแคล่ว
การปฏิบัติการพูดสื่อสาร (D) ได้แก่ การปฏิบัติการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ด้วยรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม	การปฏิบัติการพูดสื่อสาร (D) ได้แก่ นักศึกษานำเสนอเนื้อหาสาระหน้าชั้นเรียน เช่น การจำลอง, การสาธิต การแสดงละคร, แผนผังความคิด เป็นต้น
การตรวจสอบการปฏิบัติการพูดสื่อสาร (C) ได้แก่ การร่วมกันแสดงความคิดเห็น การวัดผล ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดขึ้น สรุปประเด็นที่ต้องปรับปรุง	การตรวจสอบการปฏิบัติการพูดสื่อสาร (C) ได้แก่ นักศึกษาร่วมกันระดมความคิดเห็นต่องานของเพื่อน ผู้สอนเสนอแนะเพิ่มเติม สรุปและแจ้งผลการประเมินให้นักศึกษาทราบ
การปรับปรุงแก้ไขการพูดสื่อสาร (A) ได้แก่ สรุปผลการฝึกปฏิบัติ และตรวจสอบเพิ่มเติม การฝึกปฏิบัติเพิ่มนอกเวลาเรียน โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองและนำเสนอหน้าชั้นเรียนซ้ำในกรณีที่มีผลประเมินอยู่ในระดับปรับปรุง	การปรับปรุงแก้ไขการพูดสื่อสาร (A) ได้แก่ นักศึกษาระดมความคิดเห็น นำข้อเสนอแนะจากเพื่อนและผู้สอนไปปรับปรุง ฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้านหรือนำเสนอซ้ำหากผลการประเมินในระดับปรับปรุง

และเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบประเมินความเหมาะสมของขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่ง เป็นแบบปรนัยจำนวน 10 ข้อ ใช้การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้นำขั้นตอนที่ได้พัฒนาขึ้นและแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการการเรียนการสอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษจำนวน 7 คน เป็นผู้ทำการประเมินขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 2 การนำขั้นตอนไปทดลองใช้ ได้นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาโปรแกรมภาษาอังกฤษ จำนวน 32 คน เก็บข้อมูลโดยการใช้เครื่องมือดังต่อไปนี้

1. แบบประเมินตนเองด้านทักษะตามขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบปรนัยจำนวน 14 ข้อ ใช้การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน และนำมาวิเคราะห์หาความเที่ยงได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.65

2. แบบประเมินการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดสื่อสาร ประกอบด้วย 2.1 แบบประเมินกิจกรรมรายบุคคล เป็นการถามตอบเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ก่อนเรียน 10 ข้อและหลังเรียน 10 ข้อ 2.2 แบบประเมินกิจกรรมคู่ เป็นการบรรยายประกอบรูปภาพ โดยให้สุ่มเลือก 1 ในจำนวน 4 ภาพ (ก่อนเรียน 4 ภาพ และหลังเรียน 4 ภาพ) ให้ความศึกษารูปภาพ 1 นาที แล้วเริ่มพูดบรรยายเกี่ยวกับภาพนั้นให้มากที่สุด 2 นาที แบบประเมินทั้ง 2 ชุด ใช้การวิเคราะห์หาค่าความถี่และค่าร้อยละ ได้ ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน และนำมาวิเคราะห์หาความเที่ยงได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.65

3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3.1 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมรายบุคคล ก่อนและหลังเรียน โดยการสุ่มเลือก 1 ใน 3 สถานการณ์ เป็นการอธิบายขั้นตอนกระบวนการและวิธีปฏิบัติตามหัวข้อที่เลือกได้เกี่ยวกับกระบวนการในการประกอบอาหารและเครื่องดื่ม โดยเตรียมตัว 30 วินาที จึงเริ่มพูดโดยใช้เวลาในการพูด 2 นาที ต้องพูดอย่างน้อย 10 ประโยคขึ้นไป 3.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมคู่ ก่อนและหลังเรียน โดยการสุ่มเลือกเลือก 1 ใน 3 สถานการณ์ เป็นการพูดบรรยายตามหัวข้อที่เลือกได้เกี่ยวกับครอบครัว เพื่อน เมือง สถานที่ท่องเที่ยว หรืออาชีพที่น่าสนใจในอาเซียน โดยให้เตรียมตัว 30 วินาที ทั้งคู่จึงเริ่มพูดโดยใช้เวลาในการพูด 2 นาที และต้องพูดอย่างน้อย 15 ประโยคขึ้นไป แบบทดสอบทั้ง 2 ชุด ใช้การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แบบมาตราวัดประมาณค่า 4 ระดับ คุณภาพ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 35 คน และวิเคราะห์หาความเที่ยงได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.71

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา ต่อการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่ง (PDCA) โดยครอบคลุมนิยามความพึงพอใจ โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นแบบมาตราวัดประมาณค่า 5 ระดับ ให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ปรับปรุงแก้ไขทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง และนำมาวิเคราะห์หาความเที่ยงได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.69

สรุปผลการวิจัย

1. การพัฒนาขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยการใช้แนวคิดของวงจรเดมิ่ง ประกอบด้วย 1.1 การวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาโดยการประยุกต์ใช้วงจรเดมิ่ง ประกอบด้วย ขั้นตอนการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และ กิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การวางแผนการพูดสื่อสาร (Plan) 2. การปฏิบัติการพูดสื่อสาร (Do) 3. การตรวจสอบการปฏิบัติการพูดสื่อสาร (Check) และ 4. การปรับปรุงแก้ไขการพูดสื่อสาร (Act)

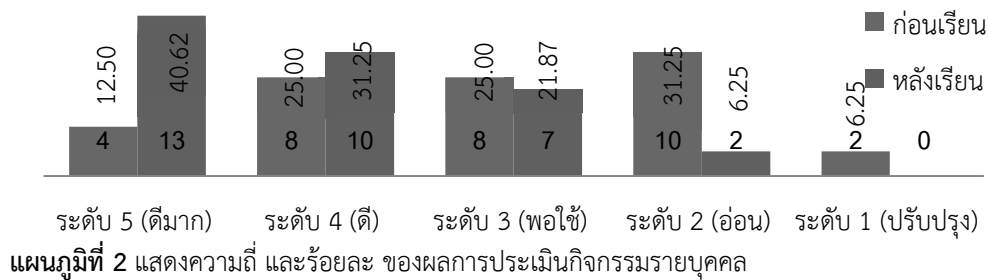
2.2 ผลการประเมินความถูกต้องเหมาะสมของขั้นตอนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่งโดยภาพรวมความถูกต้องเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.09, S.D. = 0.33)

2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วงจรเดมิ่ง ประกอบด้วย

2.1 ผลการประเมินการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วงจรเดมิ่ง (PDCA) ประกอบด้วย

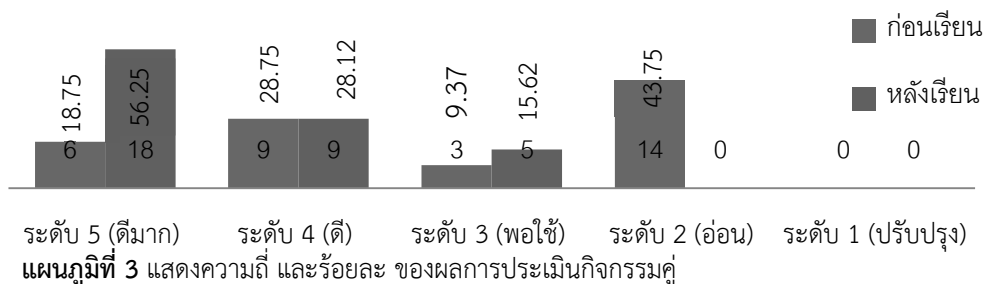
1) ผลประเมินตนเองด้านทักษะตามขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการประยุกต์ใช้วงจรเดมิ่ง พบว่า ก่อนเรียนภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (2.46/0.18) และหลังเรียนภาพรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (4.05/0.18)

2) ผลการประเมินกิจกรรมรายบุคคล ความสามารถด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงได้ดังแผนภูมิที่ 2 ต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผลการประเมินกิจกรรมรายบุคคลก่อนเรียน ระดับการให้คะแนนสูงสุดคือ ระดับ 2 (อ่อน) ความถี่อยู่ที่ 10 คิดเป็นร้อยละ 31.25 สำหรับหลังเรียน ระดับการให้คะแนนสูงสุดคือระดับ 5 (ดีมาก) ความถี่อยู่ที่ 13 คิดเป็นร้อยละ 40.62

3) ผลการประเมินกิจกรรมคู่ ความสามารถด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน (อธิบายกระบวนการและขั้นตอนปฏิบัติ) แสดงได้ดังแผนภูมิที่ 3 ต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผลการประเมินกิจกรรมคู่ก่อนเรียน การให้คะแนนอยู่ในระดับ 2 (อ่อน) ความถี่อยู่ที่ 14 คิดเป็นร้อยละ 43.75 สำหรับหลังเรียน การให้คะแนนอยู่ในระดับ 5 (ดีมาก) ความถี่อยู่ที่ 18 คิดเป็นร้อยละ 56.25

2.2 ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ประกอบด้วย

1) ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมรายบุคคลด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงได้ดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติ ของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมรายบุคคล

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	\bar{d}	S.D. _d	t	Sig.(2-tailed)
ก่อนเรียน	32	10.22	1.84	8.28	3.01	15.57*	0.0000
หลังเรียน	32	18.50	2.26				

จากตารางที่ 2 พบว่า การทดสอบด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.22 คะแนน และ 18.50 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน (บรรยายสถานการณ์ประกอบภาพตามที่กำหนด) แสดงได้ดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติ ของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ กิจกรรมคู่ (บรรยาย)

การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	\bar{d}	S.D. _d	t	Sig.(2-tailed)
ก่อนเรียน	32	9.94	1.29	9.19	1.52	24.25*	0.0000
หลังเรียน	32	19.13	1.31				

จากตารางที่ 3 พบว่า การทดสอบด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ กิจกรรมคู่ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.94 คะแนน และ 19.13 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การศึกษาความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่งประกอบด้วย

3.1 ผลการศึกษาความรู้สึกรู้สึก ความพอใจ ความประทับใจ หรือทัศนคติต่อการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่งแสดงได้ตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงค่าแสดงค่า Mean (\bar{X}) และ S.D. ผลของความรู้สึกรู้สึกความพึงพอใจ

รายการ	\bar{x}	S.D.	แปลผล
1. การปฏิบัติตามขั้นการวางแผนการพูดสื่อสาร (Plan)	4.31	0.74	มากที่สุด
2. การปฏิบัติตามขั้นการปฏิบัติการพูดสื่อสาร (Do)	4.22	0.75	มากที่สุด
3. การปฏิบัติตามขั้นการตรวจสอบการปฏิบัติการพูดสื่อสาร (Check)	4.19	0.54	มาก
4. การปฏิบัติตามขั้นการปรับปรุงแก้ไขการพูดสื่อสาร (Act)	4.31	0.54	มากที่สุด
5. เกิดความมั่นใจมากขึ้นเมื่อฝึกการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษตาม ขั้นตอน PCDA ทั้ง 4 ขั้นตอน	4.19	0.74	มาก
6. ช่วยให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีมากขึ้นเมื่อฝึกปฏิบัติ ตามกระบวนการ PDCA ทั้ง 4 ขั้นตอน	4.22	0.75	มากที่สุด
7. กระบวนการ PDCAสามารถส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษได้	4.16	0.77	มาก

ตารางที่ 4 ต่อ

รายการ	\bar{x}	S.D.	แปลผล
8. การประยุกต์ใช้กระบวนการ PDCA กับการพูดสื่อสาร มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน เป็นระบบ และเหมาะสม	4.25	0.80	มากที่สุด
ภาพรวม (N=32)	4.23	0.21	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 โดยภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.21

3.2 ผลการศึกษาข้อคิดเห็นอื่นๆ จากผลการวิเคราะห์ข้อคิดเห็นอื่นๆ นักศึกษาได้ให้ ข้อคิดเห็นว่าการเพิ่มเวลาให้กับนักศึกษาในค้นคว้าข้อมูลและฝึกซ้อม มีความถี่อยู่ที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 31.57 รองลงมา ได้แก่ การพูดอธิบายหรือบรรยายสถานการณ์ตามรูปภาพที่เป็นกิจกรรมคู่เกิดความสับสนและสับสนเนื้อหา มีความถี่อยู่ที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 26.31 และเนื้อหาในบางเรื่องยากเกินไปควรเน้นจากเรื่องใกล้ตัว มีความถี่อยู่ที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 21.05 ส่วน ควรอธิบายหลักการและขั้นตอนให้ละเอียดกว่านี้ มีความถี่อยู่ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 15.78 และควรมีกิจกรรมที่ผ่อนคลายความตึงเครียดขณะทดสอบก่อนและหลังเรียน มีความถี่อยู่ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 5.26

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหาโดยการประยุกต์ใช้แนวคิดของวงจรมีง มีเนื้อหาแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ขั้นตอนการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรมีงและกิจกรรมสำหรับการเรียนการสอนทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรมีง ซึ่งผลการประเมินโดยภาพรวมถูกต้องเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวงจรมีง PDCA เป็นแนวคิดในการแก้ปัญหาและเป็นการพัฒนากระบวนการอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การปฏิบัติทำให้สำเร็จอย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพและเชื่อถือได้ (อุทัย บุญประเสริฐ; 2545) ซึ่งถือว่าเป็นแนวคิดพื้นฐานของวิธีการต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน อรุมา กาญจนี (2549) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PDCA เป็นการเสนอเนื้อหาจากง่ายไปหายากให้แก่ผู้เรียน การนำวงจรมีงประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนนั้นสามารถทำให้การจัดการเรียนการสอนมีระบบและขั้นตอนที่ชัดเจนเหมาะสมมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถพัฒนาทักษะต่างๆ ได้ดีส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนดีขึ้นด้วย

2. ผลประเมินตนเองของนักศึกษาหลังเรียนอยู่ในระดับที่สูงกว่าก่อนเรียนทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการนำวงจรมีง PDCA ประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนนั้นสามารถทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นระบบและขั้นตอนที่ชัดเจนเหมาะสมมากขึ้น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้แบบ active learning และสามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนดีขึ้นด้วย (อรุมา กาญจนี, 2549) ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ฝึกใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์และเลือกสรรข้อมูลพร้อมทั้งนำเสนอ ผู้สอนทำหน้าที่เพียงอำนวยความสะดวกให้เท่านั้น อย่างไรก็ตามผลการประเมินตนเองยังพบว่า ผู้เรียนส่วนหนึ่งยังไม่สามารถบังคับตนเองในการฝึกฝนด้วยตนเองได้

3. ผลการประเมินกิจกรรมรายบุคคลและกิจกรรมคู่ ทั้งสองกิจกรรมหลังเรียนผลการให้คะแนนอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้เรียนที่ได้ผ่านการฝึกปฏิบัติตามขั้นการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารที่ประยุกต์มาจากวงจรมีงคุณภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบ เกิดความคงทนในการจดจำเนื้อหาและเรียนรู้อย่างมีความหมาย แต่ยังมีผู้เรียนอีกจำนวนหนึ่งที่ขาดประสบการณ์เดิมทางภาษาจึงจำเป็นต้องใช้เวลาในจดจำหลักการทางภาษาเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม กิจกรรมรายบุคคลที่ใช้วงจรมีงมี

ความเหมาะสม ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาครบทั้ง 4 ด้าน จึงถือว่าอยู่ในระดับที่สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

4. ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์กิจกรรมรายบุคคล (อธิบายกระบวนการและขั้นตอนการปฏิบัติ) และกิจกรรมคู่ (บรรยายสถานการณ์ประกอบภาพ) ผลการทดสอบหลังเรียนทั้ง 2 กิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษาพบว่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า การเรียนตามแบบวงจร PDCA มีความครอบคลุมกระบวนการและวิธีการ ผู้เรียนมีโอกาสได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นสำคัญ นอกจากนี้เนื้อหาที่น่าสนใจมีความสอดคล้องกับสถานการณ์จริงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เรียงลำดับเนื้อหาจากใกล้ตัวไปสู่ไกลตัว จากง่ายไปหายาก ทำให้จดจำได้ง่าย ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในลักษณะเน้นการอธิบายกระบวนการ ขั้นตอน หรือบรรยายสถานการณ์นั้น สามารถนำวงจร PDCA ไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนได้

5. ผลการศึกษาความรู้สึก ความพอใจ ความประทับใจ หรือทัศนคติต่อการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรเดมิ่ง (PDCA) ภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับข้อคิดเห็นอื่นๆ โดยภาพรวมนักศึกษาเห็นว่า ควรเพิ่มเวลาให้กับนักศึกษาในค้นคว้าข้อมูลและฝึกซ้อม เนื้อหาในบางเรื่องยากเกินไป ควรเน้นจากเรื่องใกล้ตัว และควรมีกิจกรรมที่ผ่อนคลายความตึงเครียดทดสอบก่อนและหลังเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการเรียนการสอน ควรจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนที่เพียงพอ การวางแผนฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ปรับพื้นฐานผู้เรียนให้เท่ากัน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำไปใช้ในสถานการณ์จริง
2. ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างนักศึกษาที่เรียนโดยใช้วงจรเดมิ่งกับนักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีปกติ

เอกสารอ้างอิง

- กันตวิษณุ มะโนคำ. (2552). การพัฒนาชุดกิจกรรมกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ชั้น ป.6 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ pdac เรื่องสารในชีวิตประจำวัน. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- จิราพรรณ สุขเกษม. (2552). รายงานการพัฒนาแบบฝึกพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รายวิชา อ 41101 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. อ่างทอง : โรงเรียนสตรีอ่างทอง.
- เจนจิรา ชัยปาน และคนอื่นๆ. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4. ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- จำรัส นองมาก. (2546). ปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ชุดิมา กองถัน และจตุพร จันทรางศู (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ภาพชุดประกอบการบรรยายแนะนำแหล่งเที่ยวและสถานการณ์จำลองในจังหวัดเพชรบูรณ์ สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย. เพชรบูรณ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- ดวงกมล ฐิตเวส. (2554). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

- ธวัชร ดันตระกูล. (2557). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา
ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- นวลปราง เขจรสัจย์. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. รายงานการศึกษาอิสระ
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2554). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องนโยบายและแนวทางการดำเนินงาน
สำหรับ “พ.ศ. 2555 ปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ” English-Speaking Year 2012. [Online].
Available : <http://www.kroobannok.com/47555> [2558, พฤษภาคม 20].
- สุรศักดิ์ แซ่เตียว. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฟิสิกส์และความสามารถในการคิด
วิจารณ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมฟิสิกส์ PDCA. การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุทธิน อินทร์ขำ. (2555). เอกสารประกอบการสอนคอมพิวเตอร์ในการสอนระดับประถมศึกษา.
[Online]. Available : <http://www.satit.su.ac.th/sootthin/471301/07.pdf>
[2559, มกราคม 18].
- อรอุมา กาญจน์. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจิตวิทยาศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางPDCA และแบบสืบเสาะหา
ความรู้. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2545). การบริหารจัดการสถานศึกษาโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School-Based
Management). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Deming, W. Edwards. (1986). *Out of the Crisis*. MIT Center for Advanced Engineering Study.